

foreligger en Lov for den Tid, der kommer efter den, som den nærværende Lov omfatter.

M. P. Bruun: Ja, en meget stærk Opfordring vil der vist være for den høitærede Minister, og der kan jo heller ikke være Tvivl om, at Ministeren vil fremkomme med et Forslag, men dermed er det ikke givet, at Thingene blive enige om Forslaget, og at det faaer Hans Majestæts Sanction.

Hjerring: I det Væsentlige kan jeg slutte mig til de Ytringer, vi have hørt af den ærede 3die Landsstingsmand for 10de Kreds. (M. P. Bruun). I eet Punkt er jeg ogsaa enig med den ærede 1ste Landsstingsmand for 11te Kreds (Rosenvorn), nemlig deri, at saadanne Love som den, der nu er under Forhandling, jevnlig bør underkastes Revision, da det ikke er muligt, at give Bestemmelser af denne Art, der i lige Grad kunne have Gyl- dighed for en længere Aarvække. Foraa vidt den ærede Landsstingsmand meente, at den i Lovudkastet indførte Slutningsbestemmelse vilde indeholde en stærk Opfordring for Ministeren til ikke at sørge for, at fremlægge et Forslag om en saadan Revision af Contoirholdsog- gjørelsen, skal jeg være enig med ham i, at det er ønskeligt, at en saadan Opfordring udtryk- kelig indeholdes i Loven. Men for at opnaae dette er det jo langtfra nødvendigt at vedtage Bestemmelsen netop saaledes affattet, som den nu findes indført i Slutningen af Lovudkastet. Der kunde findes mange andre Maader, hvor- paa det omtalte Niemed kunde opnaaes, hvor- imod det forekommer mig, at der i den nu indførte Slutningsbestemmelse tillige ligger noget ganske Andet og Noget, som jeg troer, at Landsstinget ikke godt kan gaae ind paa, da det forekommer mig at ville komme i Strid med det, som Landsstinget i den forrige Sam- ling meget længe kæmpede for, og hvoraf det tilsidt fik Noget sat igjennem. Det vil nemlig erindres, at Loven om at sætte de juridiske Em- bedsmænd paa fast Wage og indbrage Sport- lerne i næstforrige Samling uden Resultat var Gjenstand for langvarige Forhandlinger, og at den ligeledes fremkaldte meget udførlige For- handlinger i den sidste Samling, hvor den dog

tilsidt gik igjennem, efterat der var nedfat et Fællesudvalg i Sagen, altsaa efter at have gjennemgaaet alle de Stadier, der efter For- retningsordenen ere mulige, for at den kunde blive til Lov. Det vil fremdeles erindres, at der fra Begyndelsen af ikke var faa Different- punkter imellem Folkethinget og Landsstinget, samt at Landsstinget tilsidt gav efter saagodt som i alle Tal og Detailspørgsmaal, hvorimod der var et Principspørgsmaal, som Lands- thinget endelig fik sat igjennem. Jeg anfører ikke denne Estergivenhed fra Landsstingets Side som en Bebreidelse; jeg finder det tværtimod rigtigt, at Landsstinget, saavidt muligt, gaaer til den hyerste Grændse af Beredvillighed til at sige sig efter det andet Thing, undtagen i Principspørgsmaal. Det Princip, Landsstinget vilde soutenerne, var, at man ikke maatte gjøre det muligt for en enkelt Deel af Lovgivnings- magten til Syvende og Sidst at faae Sagens Afgjørelse udelukkende i sin Haand. Det vil erindres, at i den nævnte Lovs § 6 blev der i det andet Thing stadigt indfat en Bestem- melse om, at Veberlaget for Contoirudgifter skulde fastsættes ved Finantsloven. Imod denne Bestemmelse blev der af Folkethinget erindret, at dette vilde være et stærkt Vaand paa de to andre Dele af den lovgivende Magt, da der var Rimelighed for, at Folkethinget derved vilde faae overveiende Indflydelse paa Fast- sættelsen af Contoirudgifterne for disse Em- bedsmænd. Landsstinget satte derfor stadigt ind i Lovudkastet, at istedetfor at fastsættes ved Finantsloven skulde Contoirudgifterne fastsættes ved en Lov, som forelagdes den første efter den i Embedet indtraadte Vacance sammen- trædende Rigsdag. Hvis jeg ikke tager feil, var det den ærede 1ste Landsstingsmand for 11te Kreds (Rosenvorn), der fremsatte det den- gang vedtagne Forslag. Efterat Sagen var kommen til Fællesudvalget, gav Landsstinget, som sagt, efter i alle Detailspørgsmaal, det vil sige Talspørgsmaal, hvorimod Folkethinget tilbeels, men ogsaa kun tilbeels, gav efter i Principspørgsmaalet. Folkethinget indbrømmede nemlig, at der istedetfor „Finantslov“ skulde sættes „Lov“, men forandrede derimod den Bestemmelse, som Landsstinget havde vedtaget, at vedkommende Minister, indtil en endelig